

Сімейна справа

КУПИТИ

1982 рік. Дон — молода мати, яка лише звикає до сімейного життя з чоловіком і донечкою Меґґі. Коли вона знайомиться із Гейзел, та осяває її світ, як смолоскип у темряві. Між ними виникає зв'язок, якому неможливо опиратися. Життя Дон стає складнішим, але й радіснішим, ніж будь-коли раніше.

2022 рік. Герон — батько-одинак, для якого донечка Меґґі єдиний сенс життя. Нещодавно Герону діагностували смертельну хворобу, тож він має занадто мало часу, щоб розповісти Меґґі про те, що сталося між ним та її матір'ю. Герон приховував від Меґґі правду, сподіваючись, що з плином років усе владнається. Проте є рани настільки глибокі, що їх не залікує навіть час.

Липень

2022

Через п'ять з половиною годин після того, як Герон дізнався, що помирає, він поїхав до свого улюбленого супермаркету. Оскільки чоловік не мав інших справ, а то був четвер, він вирішив дотримуватися звичної рутини.

Ні для кого не секрет, що Герон полюбляє робити щотижневі закупи саме в четвер. Увечері, якщо точніше, а якщо не виходить, то принаймні пополудні. Рідня постійно дразнить його через таку дивну неподатливість.

— Дай собі волю, — сказала його дочка минулого тижня. — Ану спробуй піти за покупками в понеділок уранці.

Проте в четвер завжди тихо, і це йому подобається. Четвер — помірний день. Герону до вподоби розпочинати вихідні з повним холодильником їжі, щоправда, зараз вони нічим не відрізняються від будь-якого іншого дня тижня.

Піднявшись ескалатором, він помічає невеличкий візок, який, на його думку, є ідеальним для покупок, бо великого візка буде забагато, а кошика — замало. Герон — досить організований покупець, який складає товари в багаторазові сумки, промарковані відповідно до шафок на кухні. Він не кладе мийні засоби до хліба. Ніколи не поспішає, не забуває взяти молоко й не приминає салат. Герон не з тих, кого дратує раптова зміна розташування продуктів у супермаркеті. Насправді це йому навіть подобається, бо тоді пошук повидла скидається на полювання за скарбами. Він і сам не знає, чому так скуповується, але схема говорить сама за себе.

Герон штовхає візочок до найвіддаленішого й найхолоднішого куточка супермаркету. Вибір заморожених продуктів з очевидних причин усі завжди залишають наостанок. Однак сьогодні він відхиляється від уже звичної

рутини: відсуває скляну кришку морозильної камери заввишки по пояс, розрівнює пакети замороженої картоплі у вигляді смайликів і залізає всередину.

Найперше Герон помічає не холод, а запах. Навіть попри прочинену кришку, повітря всередині затхле й крохмалисте. Його дивує, що в морозилці насправді досить комфортно, хоча холод і починає вже пробирати під колінами. Герон вмощує лопатки й випростує ноги — заморожені картопляні смайлики влягаються під його вагою. Він нерухомо лежить у затишній тиші морозильної шафи, він живе.

Герону було навіть трохи шкода лікарку, молоду жінку, яка мимоволі крутила ручку. Таки непросто говорити комусь подібне.

— Є різні брошурки, усілякі вебсайти, — сказала йому тоді лікарка, а потім злегка підсунулася до столу, торкаючись рукою стільниці, демонструючи, що принаймні із цією частиною покінчено. Герон зашвидко підвівся, зачепившись подолом куртки за спинку стільця, а тоді кинув геть безглузде:

— Вона водонепроникна.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ